

פה:

עין משפט
נר מצותה

1

ואלו נדרים פרק אחד עשר נדרים

רענא

מסורת הש"ס

מִשּׁוֹם דְּשַׁעֲבָדִי מִשְׁעַבְדָּה לִּי וְלֹא כָל כְּמִינָה דִּמְסַפְקָה לִּי לִשְׁעַבְדִּי:
 (סרבי עֲקִיבָא אָמַר יַר שְׁמָא שְׁעָרִיף עָלָיו יוֹסֵר מִסְרָאוֹ לוֹ.
 דַּקֶּסְבֵּר רַבִּי עֲדָהֶפָה דִּדְרָה הָיָה וְחִמְלִי עָלָה נִדְרָה דִּהָא לֹא מִשְׁעַבְדָּה
 לִּי וְיִמְשֹׁם הָיָה כִּכְרִי לִסְבֵּר וְיִמְיָה מִנִּי מִיפֵּר מִשּׁוֹם דְּבִרִּים שְׁבִינִי
 לְבִינָה מִשּׁוֹם כִּי חִיִּם לִסְבֵּר לִי מִשּׁוֹם
 דְּסָבִירָא לִּי עֲדָהֶפָה נִמִּי דִּידִיהּ הוּי.
 וְהָיָה הַתְּפִלָּה הָיִינוּ שְׁמַעְדִּיף עַל מַה
 שֶׁפָּקְדוּ לָנוּ הַכְּמִינִים לְעֹשׂוֹת לְבִנְיָנָה דִּשְׁבִּינִי
 מִשְׁקַל חֲמֵשׁ סָלִיעִים כְּדִלְיָאֵנָה דְּכִפְרָא
 אֲשֶׁרִּי (בְּמִסְנֵי מִדֵּי): רַבִּי יוֹסֵפִי בִּנְיָנִי בְּנוֹרִי

י"ה"י זו עושה ואוכלת והמותר (ב) רבי מאיר אומר הקדש רבי יוחנן הסנדלר אומר חולין (ב) ואמר שמואל ה"לכה כר' יוחנן הסנדלר אלמא י"אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם וכי תימא כי קאמר הלכה כר' יוחנן בן גורי עלתה הפה הוא דקאמר ליה הלכה כרבי יוחנן בן גורי בהרפעה אי נמי (ג) ה"לכה כת"ק א"נ (אין) הלכה כרבי עקיבא אלא אמר רב יוסף שאני קונמות הואיל ואדם אוסר פירות חבירו עליו אוסר נמי דבר שלא בא לעולם עליו אמר ליה אביי בשלמא אדם אוסר פירות חבירו עליו שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו אלא יאסור דבר שלא בא לעולם על חבירו שהרי אין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו אלא (ד) אמר רב הונא בריה דרב יהושע יבאומרת יקדשו ידי לעושיהן ידיים הא איתגו בעולם וכי אמרה הכי קדשה והא משעבדן ידיה לבעל דאמרה לבי מגרשה השתא מיהת לא מגרשה וממאי דכי אמרה הכי מהני אמר

גמ' הרי זו עושה ואוכלת. לדברי הכל. ואמרין התם במסכת כריתות
בפרק אע"פ דבשלין מעלה לה ממונות קא מיירי ואמר' עושה ואוכלת
פשיטא דכיון דאין מעלה לה ממונות ודאי עושה ואוכלת דממאי
מחפזנתא ואמר' קספא לא תעריכא ליה למית' **האומר ר"מ אומר**
הקדש. דקא סבר לא ע"ג קספא
דיה איני יכול להקדיש הואיל ואינה
חיות בשלל מ"מ מותר על ממוניה
יכול להקדיש שיהא קדוש לאחר
מיתתה: ור' יוחנן הסנדלר **אומר**
חולין. קסבר אין אדם יכול להקדיש
דבר שלא בא לעולם לכשיבא לעולם
לא יבא שלו אלא לאחר זמן: **ואמר**
שמואל. התם הלכה כר' יוחנן הסנדלר
(א) והתני על חממה מעט כקף
תחת מותר מעשה דיהי דאי במעלה
לה אפילו בחיה שלו היא וקשיא
דשמואל אדשמואל: ובי **סוטה כ"י אמר**
שמואל הלכה כרבי יוחנן בן גורי
בדפוס. כלומר הלכה כר' יוחנן בן גורי
דאמר יצר ויהיו טעמא דיצר משום
העדפה ולא משום גירושין: **לימא**
הלכה כרבי עקיבא. דמוקי לטעמיה
משום העדפה אלא מדקאמר ה"מ
ש"מ כדאשמעין מעיקרא לעולם
קשיא דשמואל אדשמואל: **אלא אמר**
רב יוסף. לעולם קסבר שמואל אין
אדם קודם דבר שלא בא לעולם:
ואני קוראמוס וכו' (א) **אמר לי**
בשלהם אדם אומר פירות תפירו עלי.
אמר

[illegible]

ד"ר יאסר פירות חבירו עליו אלא יאסר דבר שלכ"ל על חבירו
שנאסר ענין זה כו כן לקח שהרי אין בו כו לאסור פירות חבירו על
חבירו להבי נמי פירות מעשה ידיה הויין של בעל והיאך יכולה לאסור
עליו הואיל שלא באו לעולם: **יקדשו יד ושושין**: ידיים אימתנה בעולם
היינו אופר פירות חבירו עליו: ומי מקדשן והא מעשדן ידיו לבעל.
דהשטא הו דומיא דאוסר פירות חבירו על חבירו: דאמר לבי מגרשה.
קדשו דכל זמן שהיא גרשותו אינה אוסרתו ואסרי אי לא מיפר מהשטא
חיילא קדושה עלייהו ואי מגרשה והדר נסבי לה מיתסרן עליו מעשה
ידיה: וממאי דבי אמרה הכי מהני. ואע"ג דליתא חתמא הבעל:
אמר
מר דהא לית ליה ביה מידי אלא הקדש לאחר מיתה קאמר שהבעל
דבר שלא בן לעולם: כרי יוחנן הסנדלר אומר חולין. דכריא
הכלכל כרי יוחנן בן נורי על העדשה הוא דקאמר. במאי
העכסה ידיה היא ואיכא פלוגי עליה דמשום העדשה אין לך
כרי יוחנן בן נורי אבל במאי דאמר יפר לא סבירא ליה כותיה
בן שלא בא לעולם: לימא הכלכל כרי יוחנן בן נורי כשעדשה.
עדשה בלחוד משמע אלא בעיקר מיתלמא דאמר יפר: אי נמי אין
נקיבא חבירי לאו במאי דאמר יפר: דאין לך קרין קדושה משום
ידיה חבירי דליתא אלא דבעל יאסר: אי נמי כלכל כהנא קאמ.
הפירות הגכין אף על פי שלא פירש בן רש"י ו"ל בפרק אע"פ:
ממקדש לקנומות אף על גב דאין אדם מקדש פירות חבירו
מזאת ולימא דקדוש שהרי אע"פ שדאין אדם מקדש פירות חבירו
בא לעולם דהא פירות חבירו עלייהו כדב שאל בא לעולם חבירו
יורו עליו שהרי אדם אוסר פירותיו על חבירו. אין והאי קושטא
אית דאית לא משכחת בקנומות לדאסר אוסר אלא היכא דהו חד
שדס אוסר פירות חבירו עליו דהיי שדסות אינן גרשותו וגופיה
שחבירו אינן גרשותו כיון שהפירות צריכות להאמא בחד מינייהו
בן שלא בא לעולם כפירות חבירו דמי: אלא יאסר דבר שלא בא
לעולם על בעלה הא לא מצינא למיפשט לאיסורא אדרבה ממקום שבא
ודבר שלא בא לעולם על חבירו כפירות חבירו על חבירו דמי:
ואי וכו'. מתניתין היא דמוקמא בבדי הלכך כיון דידים אימתנה
ידיה לבעלה. אפילו לאו למאן דאמר מקדש דבר שלא בא לעולם
בכפירות שיעול אותו דבר דאיתו זמן שאסר לו לחול כההיא דתמן
הא משמע. ומפרקין דאמר לבי מגרשה ומשום הכי מהני שהרי פירשה
ממאי דבי אמרה הכי מהניא. כלומר חירולא למידי אדם מקדש דבר
אין אדם מקדש דבר שלא בא לעולם אפי' אמרה הכי היכי מהני:
אמר

[illegible]

(א) [כתיבות נט, ושם כל הסוגיא], (ב) ס"א חין, (ג) [קדושין סג, ד] (ד) [דף נח:], (ה) [שי"ך עוד לע"א], (ו) ע"כ שי"ך לע"א.

הגהות הב"ח

[illegible]

תוספות

[illegible]

חזירו ליני ברשותו אע"פ
חזירו על חזירו וקונמות
דידים איתנהו בעולם הרי
לבי מנרשה יהיו קדושים.
קמיה ובמרחק אע"פ גרסינן

הרי זו עושה ואיבילית. כספר אש"מ (נח): איכל דמקור לה מבעלה לה ממונות ואין מעלה לה משה כסף וקסברא דמשה כסף
תחת מעשה דיהי וממונות תחת חומר ויהיו ויהיו מעלה לה משה כסף עובד וזולתה דלוי ויהיו להקדש מעשה דיהי: ומותר

פירוש הרא"ש

קאמער ר"מ דקדיש כיון דמעלה לה מזונות ורבי יוחנן הסנדלר קאמער חולין דאין ארס מקדיש דבר שלא נא לעולם: ובי"ב
 ב' סאפי שמואל הלכה ברבי יוחנן דהעדרה. כלומר בהא פליג ארבע בהעדרה דסבר דהעדרה דנעל ומסוס העדרה אין